

Mål C-60/03

Wolff & Müller GmbH & Co. KG

mot

José Filipe Pereira Félix

(begäran om förhandsavgörande från Bundesarbeitsgericht)

”Artikel 49 EG — Inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster — Företag inom byggsektorn — Underleverantörer — Skyldighet för ett företag att ikläda sig borgensansvar för att personal anställd hos en underleverantör skall erhålla minimilön”

Domstolens dom (andra avdelningen) av den 12 oktober 2004 I - 9555

Sammanfattning av domen

Frihet att tillhandahålla tjänster — Utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster — Direktiv 96/71 — Nationell lagstiftning i vilken föreskrivs att ett företag som köper tjänster av ett företag etablerat i en annan medlemsstat är skyldigt

I - 9553

att ikläda sig borgensansvar för att personal anställd hos det andra företaget skall erhålla minimilön — Inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster — Motiverat av tvingande hänsyn till allmänintresset — Socialt skydd för arbetstagare

(Artikel 49 EG; Europaparlamentets och rådets direktiv 96/71, artikel 5)

Enligt artikel 5 i direktiv 96/71 om utstationering av arbetstagare i samband med tillhandahållande av tjänster skall medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder om bestämmelserna i detta direktiv inte följs och i synnerhet sörja för att arbetstagarna och/eller deras företrädare har tillgång till lämpliga förfaranden såvitt avser att säkerställa de skyldigheter som anges i detta direktiv. Tolkad mot bakgrund av artikel 49 EG utgör nämnda artikel 5 i princip inte hinder mot nationella bestämmelser enligt vilka ett byggföretag etablerat i den berörda medlemsstaten, som uppdragit åt ett annat företag, etablerat i en annan medlemsstat, att tillhandahålla byggtjänster, i egenskap av borgensman, som avstått från att göra gällande solidariskt ansvar, häftar för detta företags eller en underleverantörs skyldighet att betala en av företagen anställd arbetstagares minimilön eller en avgift till av kollektivavtalsparterna gemensamt upprättade organisationer, när minimilönen består av det belopp som efter avdrag för skatt och avgifter till socialförsäkringen och sysselsättningsfrämjande åtgärder eller motsvarande användningsområden för social säkerhet skall betalas ut till arbetstagaren (nettolön), när skyddet för arbetstagarens lön inte är den

primära målsättningen, eller när ett sådant skydd endast är den sekundära målsättningen med den nationella bestämmelsen.

Rätten till minimilön utgör en del av arbetstagar skyddet. Skyddet för arbetstagare är ett av de tvingande hänsyn till allmänintresset som kan motivera en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster. Förfarandereglerna som medger att denna rättighet kan göras gällande, såsom till exempel borgensansvar, skall även anses säkerställa ett sådant skydd i den mån en sådan bestämmelse gynnar utstationerade arbetstagare genom att det utöver arbetsgivaren, som i första hand är skyldig att betala minimilön, föreskrivs ytterligare en gäldenär. Den andra gäldenären är solidariskt ansvarig tillsammans med den första och ofta även mer solvent än denna.

(se punkterna 28, 34, 35, 37, 40 och 45 samt domslutet)